

De slag is voorbij?

De oorlog gaat door!

Twee koppen sieren de voorkant van de Miner van 7 maart, vier dagen nadat de Buitengewone Afgevaardigdenkonferentie van de NUM besloten had om de staking van de britse mijnwerkers te beëindigen. De eerste, en grootste kop luidt: De strijd gaat door!; de tweede kop: 'Overwinning? Welke overwinning?'

Beide koppen getuigen van de ongebroken strijdwil van de mijnwerkers, die ondanks het feit dat deze aanval tien jaar was voorbereid door de Conservatieve Partij, overeind zijn gebleven tegen aanvallen van zowel rechts als links in Groot Brittannië. Het mag dan zijn, dat de NUM niet binnen gehaald heeft wat ze wilde, namelijk het intrekken van de saneringsplannen van MacGregor. Aan de andere kant is het zo, dat de NUM resultaten heeft geboekt: de vijf mijnen, die volgens de National Coalboard in 1984-1985 gesloten moesten worden zijn nog open; de 20.000 mijnwerkers zijn nog niet ontslagen; de NUM heeft niet het akkoord met de Coalboard ondertekend, waarin zij het recht van de Coalboard zou erkennen om mijnen op economische gronden te sluiten. Alleen al hierom kan de FNV-leiding een voorbeeld aan de NUM nemen: als er mijnen dichtgaan, en dat zal de Coalboard zeker proberen, dan is in ieder geval de NUM daar niet medeverantwoordelijk voor. En dat kan in Nederland geen enkele bondsleiding zeggen!

VERDEELDHEID BINNEN DE NUM

Niettemin heeft de NUM zware schade opgelopen in de afgelopen 12 maanden. De financiële positie van de bond is rampzalig. Zo rampzalig, dat de TUC een apart fonds heeft ingesteld om de NUM weer op poten te helpen. Tijdens de staking zijn zo'n 10.000 mijnwerkers gearresteerd, meer dan 700 zijn er ontslagen, honderden zitten er in de gevangenis; de Coalboard heeft bovendien een zeer harde houding aangenomen na afloop van de staking, waardoor je nu nog steeds ontslagen kunt worden. Zoals een mijnwerker uit Zuid Wales vertelde: 'Je kunt al ontslagen worden als de kleur

van je T-shirt de direktie niet aanstaat!' Het Nationale Komitee van Werkende Mijnwerkers, dat rechtstreekse banden met de Conservatieve Partij heeft, heeft bovendien aangekondigd zichzelf niet op te heffen, zodat ook van die kant de NUM met talloze juridische akties bedreigd zal worden.

Daar komt dan nog bij, dat de vleugel in de NUM onder leiding van Arthur Scargill op moet boksen tegen de meer gematigde vleugel. Dit is tot uiting gekomen rondom twee punten, namelijk het verbod op overwerk en het instellen van een Noodfonds om gezinnen van ontslagen mijnwerkers te ondersteunen. Op allebei de punten heeft Scargill een nederlaag geleden.

Tot slot is er geen overeenstemming over het punt van de amnestie. Terwijl Kent en Schotland nog een week doorstaakten voor een algemene amnestie voor ontslagen mijnwerkers, verklaarde McGahey, voorzitter van de NUM-Schotland op de konferentie van de Labourpartij in Schotland, dat hij geen meningsverschillen met Kinnock, leider van de Labourpartij had. Kinnock heeft zich uitgesproken tegen een algemene amnestie... Op diezelfde Labourpartijkonferentie kreeg Eric Clarke, hoofdbestuurder van de NUM, een donderend applaus, toen hij pleitte voor een algemene amnestie!

THATCHER OOK IN DE PROBLEMEN

Maar ook Thatcher is zwaar in de problemen gekomen ten gevolge van de mijnstaking. In opiniepeilingen vond slechts 35% dat ze haar werk om de staking te beëindigen op een goede manier had gedaan; 60% vond het tegenovergestelde. Terwijl er al ernstige meningsverschillen beston-

den in de Conservatieve Partij over het economisch beleid van Thatcher, heeft de mijnwerkersstaking de crisis binnen de Conservatieve Partij verergerd. Het Pond is door de staking zwaar onder druk komen te staan, wat een verhoging van de rentevoet tot gevolg heeft gehad. Hierdoor is het moeilijker geworden om krediet te krijgen, waardoor het economisch herstel vertraagd wordt. De werkloosheid, op een rekordhoogte van 13%, blijft zo waarschijnlijk hoog, waardoor de verkiezingen in 1988 menig Conservatief Lagerhuislid z'n baan kunnen kosten.

Ook het optreden van de politie en de rechtbanken heeft bijgedragen aan de crisis binnen de Conservatieve Partij. In de officiële regeringspropaganda wordt rondgebazuind, dat individuen beschermd moeten worden tegen inbreuken op hun persoonlijke vrijheden door een kollektivistische staat. De staking heeft laten zien, dat de centrale staat alleen maar meer bevoegdheden naar zich toe heeft getrokken. Zo werd de politie, die in Groot Brittannië plaatselijk optrad, omgevormd tot een Nationale Politie, die verantwoording diende af te leggen aan één Nationaal Centrum. Tevens werd de politie op massale schaal ingezet om de staking te breken, in plaats van het gebruiken van de pas ingevoerde anti-vakbondswetgeving. Op die manier werd er nogal een stevige deuk geslagen in de officiële regeringspropaganda.

Het meer en meer naar zich toetrekken van bevoegdheden door de centrale overheid heeft ook op het vlak van de gemeenteraadspolitiek tot stevige onenigheid in de Conservatieve Partij geleid. Het gaat hierbij dan om de plannen van Thatcher om linkse gemeenteraden, zoals de Greater London Council, af te schaffen en om de bevoegdheden van gemeenteraden om belastingen te heffen (linkse gemeenteraden gebruiken deze mogelijkheid om sociale voorzieningen in stand te houden) in te perken.

BRITSE MIJNSTAKING

Solidariteit

SERIEUZE POLITIEKE BEWEGING

Het meest opmerkelijke verschijnsel van de britse mijnstaking was het ontstaan van een massale solidariteitsbeweging, in Groot Brittannië zelf als ook internationaal.

In Groot Brittannië zelf werd die beweging gevormd door een aanzienlijke minderheid in de bonden, de linkervleugel van de Labourpartij, de mijnwerkersvrouwen, die zich nationaal organiseerden, flikkers, potten en zwarten. Terwijl het de bedoeling van Thatcher was om definitief af te rekenen met de 'binnenlandse vijand' kreeg ze in de loop van de mijnstaking een gigantische vijand erbij. Het is daarom geen wonder dat de pers in Groot Brittannië, die van het begin af aan de mijnwerkersstaking gekraakt heeft, niet erg juichend schrijft over de afloop van de staking. Een artikel in de Financial Times van 8 maart, waarin de balans van de staking opgemaakt wordt, begint aldus: *'Het is belangrijk dat de slag, die de mijnwerkers zojuist verloren hebben (een beoordeling over de oorlog kan nog niet gemaakt worden) geleid werd door de meest klassebewuste leiding sinds de Tweede Wereldoorlog. Het was niet gewoon een industrieel gevecht van het iets-winnen-iets-verliezen soort; het was een zeer serieuze politieke beweging en die zal het ook blijven.'* Een oordeel, dat aan duidelijkheid niets te wensen overlaat, als we bedenken dat Thatcher nog lang niet klaar is met haar sanerings-

beleid. Zo staan er bijvoorbeeld nog grote saneringen bij de spoorwegen op de agenda, moeten, zoals al gezegd de (linkse) gemeenteraden nog aangepakt worden.

VERSTERKING LINKER-VLEUGEL

Belangrijk hierbij is ook, dat deze steunbeweging, die een compromisloos gevecht tegen de krisisspolitiek van Thatcher voerde, tot een aanzienlijke versterking van de linkervleugel van de Labourpartij heeft geleid. Duizenden mijnwerkers, mijnwerkersvrouwen en sympathisanten van de staking zijn lid geworden van de Labourpartij. Zo groeide bijvoorbeeld de afdeling van de partij in Chesterfield, die zich vanaf het begin af aan voor 100% achter de mijnwerkers gesteld heeft, tijdens de staking van minder dan 500 naar meer dan 1400 leden. En ook de inzet van de mensen, die tijdens de staking lid zijn geworden is een vooruitgang. Zij willen vechten voor een leiding in de Labourpartij, die net zo trouw is aan haar klasse, als Thatcher dat voor haar klasse is. Kortom, een Labourpartij, die altijd en overal compromisloos opkomt voor de belangen van de arbeidersklasse. En dat is een heel andere houding dan die van Kinnock, die de mijnwerkersstaking vanaf het begin af aan in de steek gelaten heeft, en daardoor, samen met de leiding van de TUC hoofverantwoordelijke is voor het feit, dat de NUM

niet gewonnen heeft. De leiding van de NUM wilde vechten, de leidingen van de Labourpartij en de TUC gaven net voldoende financiële steun aan de mijnwerkers om de staking te kunnen volhouden, maar weigerden om hun achterbannen te mobiliseren. Wat ze hadden moeten doen, het organiseren van de solidariteit, deden ze niet. In plaats daarvan veroordeelden ze het zogenaamde geweld van mijnwerkers, en zetten ze de NUM onder druk om een overeenkomst met de Coalboard te tekenen, waarin de NUM de Coalboard zou toestaan om onrendabele mijnen te sluiten. Ook internationaal was de steun voor de mijnwerkers groot. In Nederland ontstonden tientallen komitees, die geld ophaalden, informatie verspreidden en tournees organiseerden, zodat de mijnwerkers en hun vrouwen zelf konden vertellen waar ze voor vochten. De FNV opende een gironummer, waardoor bondsafdelingen en individuele bondsleden in ieder geval ook actief de solidariteit mee konden organiseren. Maar stimulansen van de FNV-leiding kregen ze nauwelijks. In de vakbondspers werd nauwelijks aandacht besteed aan de staking, alleen de Vrouwenbond organiseerde als bond een toer van mijnwerkersvrouwen, 'doel en middelen' van de staking werden niet door de FNV onderschreven. Steun voor en druk op de Vervoers- bondleiding om een kolenboycot naar Groot Brittannië te organiseren was er niet. Waardoor ook de leiding van de FNV gedeeltelijk verantwoordelijk gesteld moet worden voor het feit, dat de mijnwerkers niet

BRITSE MIJNSTAKING

gewonnen hebben. Voor vakbondsleden en -afdelingen, die het wel goed voor hadden met de mijnwerkers alle reden om door te gaan met de solidariteit met de mijnwerkers. Zij vechten door, tegen ontslagen, tegen mijnsluitingen, voor een algemene amnestie. Ook voor ons is het belangrijk om dit gevecht te blijven ondersteunen, financieel en moreel, bijvoorbeeld door het ophalen van handtekeningen voor een algemene amnestie. Per slot van rekening vechten én vechten de mijnwerkers en hun vrouwen voor hun banen, voor de toekomst van henzelf, hun gemeenschappen en hun kinderen. Thatcher mag dat een misdaad vinden, de internationale arbeidersbeweging moet daar een voorbeeld aan nemen.

Wim Baltussen
(lid Dienstenbond FNV)

AANGENOMEN MOTIE KONGRES ABOP 21-23 MAART 1985

Het kongres van de ABOP

- verklaart zich solidair met de zich voortzettende strijd van de mijnwerkers en mijnwerkersvrouwen,
- roept de leden van de ABOP op de financiële steun aan de mijnwerkers, mijnwerkersvrouwen en gezinnen voort te zetten,
- draagt het hoofdbestuur op bij het Federatiebestuur en de Federatieraad van de FNV te bepleiten de financiële steun aan de mijnwerkers, mijnwerkersvrouwen en -gezinnen voort te zetten,
- draagt het hoofdbestuur op bij het Federatiebestuur en de Federatieraad van de FNV te bepleiten steun te verlenen aan de eisen van de NUM het ontslag van de 700 mijnwerkers op te heffen en de amnestie van de 160 gevangen zittende mijnwerkers, en de TUC en de NUM van deze steun op de hoogte te stellen.

Brief van Jack Collins, sekretaris NUM Kent - 11 maart 1985

Beste kameraad,

Zoals je weet is onze historische, twaalf maanden durende staking geëindigd, maar niet op de door ons gewenste manier. De mijnwerkers weten dat de sluiting van de mijnen in een niet ver verwijderde toekomst opnieuw op de agenda zal staan; wanneer die dag aanbreekt zullen onze dappere jonge mannen en vrouwen zich weer verenigen om onze industrie en onze manier van leven te verdedigen.

De strijd is niet afgelopen, zij zal doorgaan, de maatschappij waarin wij leven eist en bepaalt de strijd - die strijd kan niet worden gestopt - dat zijn de sociale wetten van kapitalistische ontwikkeling en -verval.

Door de akties van sommige renegate (afvallige) mijnwerkers, politieke en arbeidersleiders, die weigerden ons te steunen, moeten we nu erkennen dat we blijven zitten met de erfenis van de bazen die onze bond proberen te vernietigen. Het is aan de orde van de dag dat gekozen leiders van onze afdelingen worden geslachtofferd en ontslagen (deze mannen komen ook op zwarte lijsten). Verder baren de financiën die we nodig hebben om onze strijd voort te zetten ons grote zorgen.

Echter, ik schrijf je om je te vragen aan iedereen onze oprechte dank over te brengen voor de steun die zij ons hebben gegeven; zonder die steun en solidariteit zou de reaktionaire regering samen met de staatsapparaten (politie, paarden, honden, knuppels, omgekochte rechters, verraders, onderkruipers en de media) onze kinderen uitgehongerd hebben en onze prachtige bond verpletterd. Dank aan allen die ons geholpen hebben om dat te voorkomen.

De campagne om de gevangen zittende mijnwerkers vrij te krijgen en het opnieuw in dienst nemen van de ontslagenen is nu de wezenlijke taak en de prioriteit van de Beweging. Het gevecht gaat door. Ontbind de steungroepen niet.

Hartelijke groeten van de mijnwerkers, vrouwen en gemeenschappen van Kent. Wil je deze brief kopiëren en verspreiden.

'Yours in struggle
Jack Collins'

'Mijnwerkersgezin zoekt kleding uit. Deal in Kent - foto Peter Verdurmen

